

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

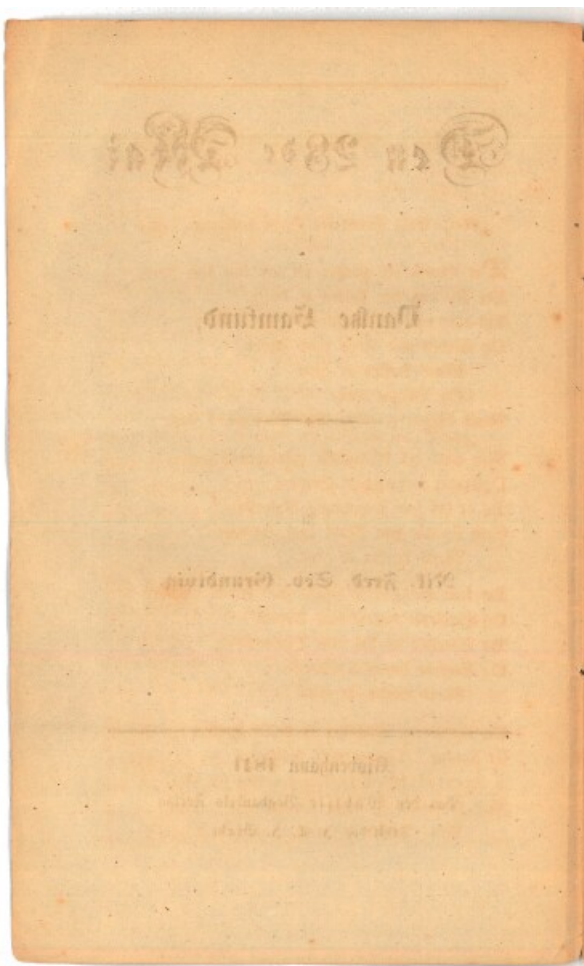
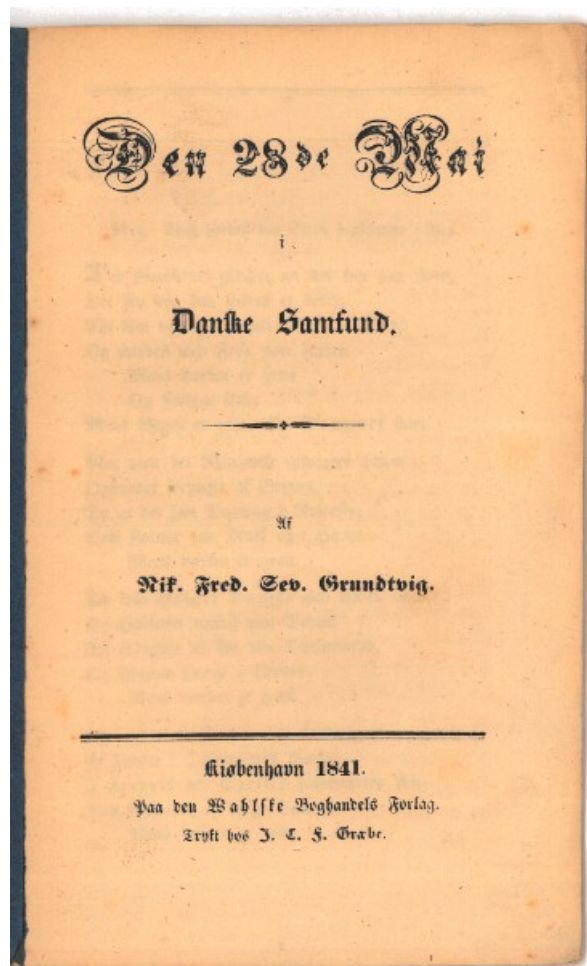
Titel: Den 28de Mai i Danske Samfund

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Den 28de Mai i Danske Samfund", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 1. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1841_700-txt-shoot-idm103/facsimile.pdf (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Mel. Kong Fredrik den Sjette hushandred i Aar.

Det Gamle det gjælder nu lidt fun paa Jord,
Det Ny dog fun sjelden er bedre,
Thi blev ved det Gamle vi helst i Nord,
Dg mindes med Fryd vore Fædre.

Mens Lærken er graa
Dg Volgen blaa,

Mens Bogen er grøn, skal Danmark staae.

Men naar det Altgamle gjenfødes paany,
Dyplander fornyet af Graven,
Da er det som Dugning i Rosenlys,
Som Foraar paa Mark og i Haven.

Mens Lærken er graa.

Da kom Holger Danske med Gren igjen,
Dg Havsruer danske paa Boven,
Da Sommer ad By ride Danneemand,
Dg Fuglene sjunge i Skoven:

Mens Lærken er graa.

Dg saadan en Dugning vi havde iqaar,
Et Foraar i Danneemarks Vange,
I Fredrik den Sjettes halshundred Aar,
Med Vovspring og listige Sange.

Mens Lærken er graa.

Da vaagued paa Lunge, paa Thinge, i Bang,
I Hytter og Hielofstjale,
Den Rest fra det Dybe, det Maal, den Klang,
Der laae som henfoerne i Dvale.
Mens Lærken er graa.

Ja, Danskheden vaagued hos Konge og Foll,
Nu aldrig den meer skal henfoere,
Men throne paa Marken som Nidheds Tolf,
Dg Freds-Flaget tone paa Bove.

Mens Lærken er graa.

Hvor Folket har Stemme og Kongen har Magt,
Hvor Bønder i Raadet har Sæde,
Der Hoved og Hierte i kiærlig Vagt
Skal enes og klæres, og kvæde:

Mens Lærken er graa.

See, det var det Gamle og det er det Ny
Paa Marken den saure og jævne,
Saa frit vi bekiende: med Sang i Sky,
Som Fædrene stiled, vi stavne.

Mens Lærken er graa.

Vi siqe det heit og vi syngue det frit:
I Danmark det Alteste os huer.
Lad Franferne prøve paa Splintermyt!
De har intet Gammelt som duer.

Mens Lærken er graa.

Det var paa en Maadag vor Lyffe udspang,
 Som Bogen saa yndig udspringer,
 Og derfor i Mai nu vor Frydefang
 Omfap med Smaafluglens svinger:
 Mens Lærken er graa
 Og Volgen blaa,
 Mens Bogen er grøn, skal Danmark staae.

Mine Herrer!

Det var for ti Aar siden, det berømte Kongebrev udgik, hvorved vor gamle, kærtlige, prøvede, uforglemmelige Landsfader, Kong Frederik den Sjette, oprettede det Danske Folkeraad, hvor Han vilde høre den fri Folke-Stemme om sine Forordninger ferend de udkom, og om alle Nogens indvortes Altingender, og der er i Danmark, ja der er i Europa kun en Stemme om Hjertelaget, det kærtlige, kongelige, landsfaderlige Hjertelag, som heri var umiskienkelig, ja hvor der tales om Kong Frederik den Sjette, vil Folkeraadets Oprettelse altid nævnes som en Kærligheds-Gjerning, hvormed Han satte Kronen paa sin landsfaderlige Virksomhed gjennem et halvt Aarhundrede!

Om Glædeligheden af denne Indretning, Glædeligheden for os og vore Børn, er derimod, som vi veed, Meningerne deelte, da Nogle mente, det var for megen, Andre, det var for liden, og kun meget faa, at det var netop en passende, tilstrækkelig og

